

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Ενώ ο Μαξιμίλιαν Κρουζ άρχιζε να διπλώνει προσεκτικά τους πίνακες του, στο χονδρό ύφασμα που τους είχε τυλιγμένους, ο Τζακ Χιούστον πήγε γρήγορα στο τηλέφωνο και σχημάτισε τον πρώτο αριθμό του ατόμου που γνώριζε και οποίος πιθανόν να μπορούσε να τους εκτιμήσει.

Τηλεφώνησε σε πέντε γνωστά του άτομα, τα οποία και του υποσχέθηκαν ότι θα έρθουν αμέσως σπίτι του να δουν τους πίνακες.

Για τον Τζακ Χιούστον και τον κύκλο του, όλοι συλλέκτες, ήταν πολύ συγκλονιστικό το γεγονός ότι θα βρισκόταν μπροστά σε πίνακες της αναγέννησης.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο είπε στον Μαξιμίλιαν Κρουζ:

- Δεν είναι ανάγκη να τους διπλώσεις. Σε λίγο θα έρθουν οι φίλοι μου. Μείνε μαζί μου να τους περιμένουμε.

- Να τους αφήσω στο γραφείο σας; ρώτησε ο Μαξιμίλιαν Κρουζ που και αυτός ήταν ανήσυχος αλλά για διαφορετικούς λόγους.

Όχι πως θα αποχωρίζονταν τους «πίνακές του», αλλά από φόβο μήπως κάποιος από τους επισκέπτες, που θα έρθουν να τους δουν και να τους εκτιμήσουν, πιθανόν να γνωρίζει το ιστορικό τους και φυσικά τον πραγματικό κάτοχό τους.

Διότι όταν είχε εισβάλει με τους άνδρες του στο αρχοντικό του Εβραίου τραπεζίτη στην Βιέννη, οι ένοικοι είχαν εξαφανιστεί. Ο Εβραίος τραπεζίτης, όπως έμαθε αργότερα, κατόρθωσε να δραπετεύσει και να φθάσει στην Ελβετία.

«Πιθανόν και να τον γνωρίζουν τον Εβραίο τραπεζίτη σκέφθηκε. Οι συλλέκτες και οι εκτιμητές ζωγραφικών πινάκων γνωρίζονται μεταξύ τους».

Πως θα μπορούσε να δικαιολογηθεί, αν ανακάλυπταν ότι οι πίνακες είναι λάφυρα πολέμου;

Δεν έδειξε όμως την ταραχή του.

Άρχισε πάλι να ξεδιπλώνει τους πίνακες και να τους τοποθετεί με τάξη στο μεγάλο γραφείο του οικοδεσπότη του.

Από την πλευρά του ο Τζακ Χιούστον όσο ανέμενε τους καλεσμένους του, τόσο μεγάλωνε η ταραχή του, που εκδηλωνόταν με τις νευρικές κινήσεις των χεριών του, που δεν ήξερε που να τα ακουμπήσει. Κατάλαβε από την αρχή ότι οι πίνακες είναι αυθεντικοί.

Ζήτησε από το υπηρετικό προσωπικό να τους φέρουν τσάι. Επίσης τους έδωσε οδηγίες να περάσουν τους επισκέπτες στο γραφείο του, όταν έρθουν.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και οι πέντε επισκέπτες ήταν ήδη εκεί. Ο κάθε καινούργιος που ερχόταν έριχνε μια ματιά στους πίνακες χωρίς να πει λέξη και πήγαινε να καθίσει σε μια από τις πολυθρόνες του γραφείου.

Όταν τους είδαν και οι πέντε, τότε σηκώθηκαν όλοι και πλησίασαν ξανά το γραφείο και έσκυψαν και πάλι με προσοχή στους πίνακες. Καθένας κρατούσε και ένα μεγάλο μεγεθυντικό φακό. Δεν ακούγονταν λέξη. Δίπλα τους στεκόταν ο Τζακ Χιούστον γιομάτος αγωνία.

Αντίθετα ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, προτίμησε να μείνει σε κάποια απόσταση περιμένοντας με αγωνία να ακούσει τι θα του έλεγαν.

Οι πέντε επισκέπτες όταν τελείωσαν την εξέταση των πινάκων κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και «μίλησαν» με τα μάτια.

Ήταν φανερό πως είχαν σύμφωνη γνώμη.

.....

Τότε ο μεγαλύτερος σε ηλικία από τους επισκέπτες, ένας εύσωμος ψηλός άνδρας, με άσπρη γενειάδα πλησίασε τον Μαξιμίλιαν Κρουζ λέγοντάς του:

- Έχουμε την σύμφωνη γνώμη, και οι πέντε, ότι οι πίνακες είναι αυθεντικοί. Είναι πράγματι έργα των μεγάλων ζωγράφων που φέρουν την υπογραφή τους αν και θα χρειασθεί φυσικά να εξετασθούν και με ακτίνες.

Η πρώτη εκείνη φράση καθυσύχασε τον Μαξιμίλιαν Κρουζ. Όμως ο Άγγλος με την γενειάδα συνέχισε:

- Γνωρίζουμε πολύ καλά όλα τα έργα των μεγάλων ζωγράφων που έχετε στην κατοχή σας. Αλλά για αυτούς τους πίνακες δεν γνωρίζουμε το ιστορικό τους.

Αυτά του είπε ο άνδρας με την γενειάδα και χωρίς να περιμένει απάντηση ρώτησε με εκείνο το φλεγματικό ύφος του Άγγλου ευπατρίδη:

- Για αυτούς τους πίνακες δεν γνωρίζουμε που ανήκαν τα τελευταία τουλάχιστον εκατό χρόνια. Έχουμε υπόψη αρκετά συγγράμματα που αναφέρουν πως οι εν λόγω καλλιτέχνες, που φέρουν και στους πίνακες που έχετε την υπογραφή τους, έχουν δημιουργήσει ορισμένα μικρά έργα. Όμως δεν υπάρχει μελέτη-συνέχισε με το ίδιο φλεγματικό ύφος- για τους τίτλους των έργων εκείνων. Οι ίδιες μελέτες σημειώνουν ότι το πιο πιθανόν είναι τα έργα αυτά να ανήκουν στην συλλογή κάποιου μεγάλης πολύ παλιάς Ευρωπαϊκής αρχοντικής οικογένειας, που οι κατά καιρούς ιδιοκτήτες τους, δεν αποκάλυψαν δημόσια την ύπαρξη τους.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ συνέχισε να τον ακούει περιμένοντας να τον ρωτήσει ο άλλος: «πως βρέθηκαν στην κατοχή του αυτοί οι πίνακες».

- Κύριε, συνέχισε ο Άγγλος, θα πρέπει να μάθουμε το ιστορικό τους πριν προχωρήσουμε στην οποιαδήποτε εκτίμηση της αξίας τους, για αυτό επιτρέψατε μου να σας ρωτήσω:

- Ρωτήστε ότι θέλετε, απάντησε με φανερή νευρική κίση ο Μαξιμίλιαν.

- Πως βρέθηκαν οι πίνακες αυτοί στην κατοχή σας;

- Είναι οικογενειακά κειμήλια, απάντησε αυτός αμέσως με σοβαρό ύφος.

- Αν δεχθούμε αυτό, είπε ο Άγγλος, ανήκετε λοιπόν σε μια πλούσια και ιστορική οικογένεια που έχει παράδοση στην συλλογή έργων τέχνης.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ κατάλαβε ότι παιζόταν ένα πολύ σκληρό παιχνίδι που έπρεπε να το παίξει μέχρι τέλους.

Κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια πήρε κάποιο σοβαρό ύφος λέγοντας:

- Κύριοι έχετε μπροστά σας γνήσιους πίνακες ζωγράφων της αναγέννησης. Συμφωνείτε σε αυτό; Ο Άγγλος έστρεψε το βλέμμα του, προς τους άλλους συμπατριώτες του, που συνέχιζαν να παρακολουθούν την συνομιλία. Ήταν σαν να τους ρωτούσε: «Τι θέλετε να απαντήσω».

Τότε πλησίασε τον Μαξιμίλιαν ο οικοδεσπότης του, Τζακ Χιούστον. Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Γερμανού φιλοξενούμενου του και με ένα προσποιητό χαμόγελο του είπε:

- Μας εμπιστευθήκατε κύριε τους πίνακες σας, με πρόθεση φυσικά να τους εκτιμήσουμε και προφανώς να μας τους πουλήσετε. Μιλώ ορθά;

- Ορθά μιλάτε κύριε Χιούστον, απάντησε ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, πέζοντας όσο μπορούσε τον εαυτό του, να αντλήσει δύναμη, ενώ στο βάθος βρισκόταν υπό κατάρρευση.

Αυτό που ήθελε να αποφύγει ήταν ότι οι πίνακες ήταν κλοπμαίοι. Ήξερε πολύ καλά ότι υπήρχε ο κίνδυνος, οι Άγγλοι ως νικητές του πολέμου, παρά το γεγονός που του υποσχέθηκαν προστασία, να τους κατάσχουν ως λάφυρα του εχθρού.

Οι πίνακες ήταν για αυτόν η μοναδική ελπίδα να εξασφαλίσει χρήματα για την επιβίωση του. Κάποτε θα σταματήσουν να τον φιλοξενούν οι βρετανοί. Εξάλλου ο σκοπός που τους κουβαλούσε μαζί όλο αυτό το διάστημα, ήταν τα χρήματα που θα εισέπραττε από την πώλησή τους.

Ο Τζακ Χιούστον τον κοίταξε ξανά ίσια στα μάτια και του είπε:

- Όστε μας εμπιστευέσθε;

- Φυσικά απάντησε ο Μαξιμίλιαν, έτοιμος να σωριασθεί στο πάτωμα από την ταραχή του, που δεν έδειξε να παρατήρησε ο συνομιλητής του.

- Τότε να μας επιτρέψετε, να βρούμε αρμόδιο άτομο, συγκεκριμένα ένα μελετητή έργων τέχνης, ο οποίος θα μπορούσε να μας διαφωτίσει υπεύθυνα για το ιστορικό των πινάκων. Δώστε μας μόνο λίγο χρόνο.

- Έχετε όσο χρόνο χρειασθείτε, απάντησε αυτός με το ίδιο σοβαρό ύφος, και έκατσε στην πολυθρόνα που βρισκόταν δίπλα του. Ακόμη λίγο ανέμενε όρθιος, θα κατάρρει.

.....

Την ίδια στιγμή η μοίρα άρχισε να παίζει το δικό της παιχνίδι.

Ο Τζακ Χιούστον στην συνέχεια πήγε στο γραφείο του. σήκωσε το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του γείτονά του, και γνωστό του από την Λέσχνη των πλουσίων, Στέλιο Ραγή.

Όταν ο άλλος το σήκωσε ο Τζακ Χιούστον ακούστηκε να λέει:

- Καλημέρα κύριε Ραγή. Μου είχες πει τις προάλλες ότι φιλοξενείς σπίτι σου, ένα νεαρό μετανάστη από την Ελλάδα, ο οποίος είναι εκτιμητής ζωγραφικών πινάκων. Τον έχεις ακόμη εκεί;

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)